

Matevž Jerman

Kick-Ass 2

Morda najpomembnejši dosežek nadaljevanja filmske adaptacije kontroverznih stripovskih predlog Kick-Ass 2 in Hit-Girl, ki jih je združil Kick-Ass 2 (2013, Jeff Wadlow), je burna diskusija o nasilju v fikciji, ki se je razplamenela že pred premiero, ko se je Jim Carrey po strelskem pokolu na osnovni šoli Sandy Hook javno distanciral od promocije filma. Reakcija, da po tem dogodku ne more več podpirati take ravni nasilja, kot je prikazana v filmu, je bila deležna nasprotujočih si odzivov. Najbolj upravičene kritike so igralcu očitale napačno odločitev v položaju, ki mu je omogočal medijsko izpostavljenost in možnost aktivnega odpiranja relevantne debate na perečo tematiko nošenja orožja in množičnosti strelskih napadov v Združenih državah. Podobno problematičnost lahko utemeljeno pripišemo tudi filmu, ki se kljub navidezni eksplicitnosti ne zmore jasno pozicionirati znotraj lastnih okvirov in se le rutinsko drži pripovednih smernic stripa. In tam, kjer je ta provokativen, namerno trapast in izjemno krvav, je film zadržan, medel, malone neroden, brez jasne vizije in zgolj epizodično niza površinske dileme svojih (super)junakov. Te so večinoma zreducirane zgolj na arhetipske teme iniciacij adolescenta pred prehodom v odraslost ter odgovorno sprejemanje posledic dejanj, ki jih prinašajo novo pridobljene moči novega življenjskega obdobja ter vloga enakovrednega člana širše skupnosti. Vse to samo po sebi sicer niti ne bi bilo sporno, če bi nadaljevanje franšize upoštevalo, da je omenjene zagate bolj ali manj uspešno razrešil že prvi del.

Tako pa Dave Lizewski (Aaron Taylor-Johnson) dneve še zmeraj preživlja kot muhasti srednješolec in oboževalec stripov, ki si ob mraku občasno nadene kostum Kick-Assa ter se s skupino podobno mislečih maskiranih civilistov pod vodstvom bivšega mafijca, sedaj pa že kar strahotno zavednega občana, polkovnika Stars and Stripes (zmeraj hipnotični Carrey), odloči vzeti zakon v svoje roke ter izboljšati svet. Pisana družina samooklicanih superjunakov se poimenuje Justice Forever in aktivno delovanje v prid skupnosti stopnjuje tako, da najprej pomaga revnim ter patroljira po ulicah, kmalu pa tudi brutalno napade bordel, ki je hkrati sedež lokalnega kitajskega podzemlja, ter osvobodí dekleta, prisiljena v prostitucijo. Dejanja nedeljskih superjunakov hitro razburijo Chrisa D'Amica, Kick-Assovega starega znanca in večnega antagonist, ki še zmeraj želi maščevati smrt očeta, nekdanjega mafijskega botra in finančnega mogotca. Ta po nerodnosti v grob uvodoma spravi še svojo mater in se osamosvojen vseh spon tokrat pomenljivo

okliče za Motherfuckerja, okoli sebe zbere slikovito tolpo dežurnih superzlikovcev in razpiše nagrado na Kick-Assovo glavo.

Razmeroma enostavna premisa je razbita na številne podzgodbe in mestoma se zdi, da se režija Wadlowa z večjim zanimanjem osredotoča na širšemu občinstvu predvidoma prijaznejše vsakodnevne težave svojih superjunakov kakor na njihova dejanja in nenadne izbruhe dvomljivo upravičenega (in z estetskega vidika razmeroma povprečno upodobljenega) nasilja. Tako so nenehni pavšalni dvomi Dava glede lastne identitete v kombinaciji s skorajda identičnimi dilemami, ki jih ima najstnica Mindy Macready alias Hit-Girl (Chloë Grace Moretz), kvečjemu nadležni, njune srednješolske prigode pa posiljene.

Osrednjo težavno temo vigilanstva in zmeraj bolj aktualnih ljudskih straž (fenomen maskiranih borcev proti kriminalu je v nekaterih ameriških mestih že nekaj časa realen pojav, spomnimo se samo Phoenixa Jonesa in Rain City gibanja v Seattlu) pa film obravnava skrajno lahkotno in brez subverzivnosti in cinizma stripa Marka Millarja in Johna Romite Jr., ki se najbolj izdatno opira na mojstrski Watchmen, s katerim je Alan Moore ustvaril eno najbolj poglobljenih dekonstrukcij superjunaka. Kick-Ass 2 v veliki meri zgreši tudi tisto bistvo, ki ga je v svojem nedavnem blogu kot apologijo nasilja v umetnosti navedel znameniti stripovski avtor Warren Ellis, ko pravi, da je gonja proti nasilju v medijih vsaj nekonstruktivna, če ne že nevarna, saj nas to distanciranje odtuji od razumevanja slednjega in ga postavi v sfero nemisljivega Drugega. Tako smo okleščeni dragocenih čustvenih in intelektualnih orodij, potrebnih za razumevanje in posledično preprečevanje nasilja znotraj in okoli nas. »O stvarih se učimo tako, da jih opazujemo in se nato o njih pogovarjamo /.../ Ustvarjamo zato, da si te reči boljše ogledamo. S fikcijo hkrati preučujemo in razstrupljamo lastne demone. Čisto možno je, da včasih potrebujemo nekoliko krvi v oči, da jasneje vidimo.« V tem smislu film sicer zadovoljivo funkcionira kot iztočnica za poglobljeno diskusijo, a v sebi ne premore dovolj zaleta, da bi kljub pretenzijam povedal karkoli tehtnega o motivih in naravi svojih prot(ant)agonistov.